

Academia aeterna

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

Kontserdisari „Meistrid laval“

„Juugendstiil ja soololaul Läänemere idakaldalt“

Mati Turi ^{TENOR}

Martti Raide ^{KLAVER}

Kavas

Saar, Madetoja, Medinš

3.04.2024 — 19.00

EMTA suur saal

„Meistrid laval“ on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia (EMTA) kammermuusika sari, kus kõrgetasemeliste ja eriilmeliste kontserdikavadega esinevad EMTA õppejõud ja külalised.

Mart Saar (1882–1963)

„Ennemuiste“ (1905) ◦ tekst: Leena Gross

„Kadunud ingel“ (1906) ◦ tekst: Karl Eduard Sööt

„Vaikus“ (1905–6) ◦ tekst: Johannes Kadastik

„Lõputa teel“ (1906–7) ◦ tekst: Marie Heiberg

„Mis see oli?“ (1908) ◦ tekst: Karl Eduard Sööt

Jānis Mediņš (1890–1966)

„Ak, jūs atminas“ („Oh, kas mäletad“, 1918) ◦ tekst Lūcija Zamaiča

„Aicinājums“ („Kutse“, 1910) ◦ tekst: Aspazija

„Ir viens vakars“ („On õhtu“, 1923) ◦ tekst: Jānis Jaunsudrabiņš

„Kādēļ?“ („Miks?“, 1925) ◦ tekst: Elīna Zālīte

„Jaunā mīla“ („Uus armastus“, 1925) ◦ tekst: Atis Kēniņš

Mart Saar

„Must lind“ (1909) ◦ tekst: Karl Eduard Sööt

„Nöel“ (1911) ◦ tekst: Karl Eduard Sööt

„Üksainus kord“ (1915/1962) ◦ tekst: Anna Haava

„Latvade kõne“ (1916) ◦ tekst: Ernst Enno

Vaheaeg

Leevi Madetoja (1887–1947)

„Yrtit tummat“ („Tumedad ürdid“) *op.* 9/1 (1911)

◦ tekst: L. Onerva [Hilja Onerva Lehtinen]

„Hymyi Hypnos“ („Hypnos naeratas“) *op.* 9/2 (1911)

◦ tekst: L. Onerva

„Vieno siipi“ („Üks tiib“) *op.* 26/2 (1915) ◦ tekst: L. Onerva

„Geisha“ *op.* 9/5 (1911) ◦ tekst: L. Onerva

„Talvikuutamolla“ („Kuuvalge talveöö“) *op.* 26/5 (1915)

◦ tekst: Larin Kyösti

Mart Saar

„Ilus“ (1916) ◦ tekst: Ado Reinvald

„Üksi“ (1921) ◦ tekst: Peeter Jakobson

„Ilmud kui unistus“ (1922) ◦ tekst: Mart Saar Paul Verlaine'i järgi

„Ta tuli...“ (1922) ◦ tekst: Ernst Enno

Mati Turi (tenor)

Martti Raide (klaver)

Ak jūs atminas

Ak jūs atminas cik jūs sāpīgas
ari tad, kad jūs visu skaistakas.

Ari tad kad jūs tiksi laimes stāsts
viss, kas pagājis sirdi spēj ka lāsts.

Pagājuse jūsma tagātne,
smeldz ka karsta ogle dvēsele.

Nākotne tik tumša, nopļauts rudzu
lauks kritot sabirst drupas izdzeris
laimes trauks.

Laimes kausa drupas, ka tas sirdi
graiza, kur veen vēršas acis,
preekša šaubu aiza.

Aicinājums

Skaties, kur vistuvāk liecas
Zemei pāri debestiņa,
Ja tev ilgas turpu tiecas,
Nāc! tur mana istabiņa.

Ērkšķi, kas tev rokās durtu,
Nesastapsi tur nevienu,
Itin kā no burvja burtu
Redz tik apkārt rožu sienu.

Oh, kas mäletad

Oh, kas mäletad, kui palju haiget Sa
tegid, kuigi olid kauneim kōigist.

Ah, noorusea õnnelik lugu,
nūūd mōōdanik kivina sūdamel.

Kirg, vaimustus – kōik on minevik,
hing kipitab hōōguva sōena.

Pāevi katmas on pimeduse loor,
õnnekarikas tūhi
ja kildudeks.

Õnnekarika killud, sūdames piin,
kuhu pilk ka ei vaata,
seal tūhjuse kuristik.

Kutse

Vaata, kuis taevas
naaldub maa kohale.
Ilgatsus tōmbab Sind ūles.
Seal! Avan Sul ukse.

Okkad torgivad kāsi,
ei kohta seal ūhtegi hinge,
see on kui vōluvāe lummuses
maja, mis ūleni roosides.

Skaties logā – spīd tur iekšā
Zaļā sapņu uguntiņā;
Ārā, mājas durvju priekšā,
Sēd uz sliekšņa pasaciņa.

Ja tev nava tālāk ejas,
Paliec, patriecies ar viņu!
Dievu smieklus viņa sumejas,
Runā zvaigžņu valodiņu.

Ir viens vakars

Ir viens vakars maigā maijā,
mēness gaišs un smaržots vakars.

Sirds kad sāptev, sāp aiz laimes,
tīksme trīc ir zieda pakars.

Un tad pienāk pus nakts dzila,
zilāks debess tiek un zvīlāks.

Un tu kļūsti kādai sirdij,
aizvien tūvāks, aizvien mīļāks.

Kādeļ?

Kādeļ sirds skumju pilna arvienu
itkā lietus pielijis mežs?
Kādeļ ikkatru saulainu dienu
aptumšo nemiers,
kā makonis svešs?

Vaata, aknas sādeleb
rohekas tuli kui ime;
Vāljas, maja ukse taga,
tasa istumas muinasjutt.

Kui sul pole kuhugi kiiret,
jää, istu tema kõrvale!
Ta kingib Sul jumala naeru
ja kõneleb tähtede keeles.

On õhtu

On õhtu sumedas maikuuöös,
kuuvalge ja ergav õhtu.

Ja Su süda on õnnest haige,
väreleb naudinguis kui lilleõis.

Ning saabub kesköötund,
taevas on sügavsinine, tähesäras.

Ja Sa saad kellegi südames
aina lähemale, aina armsamaks.

Miks?

Miks küll, süda, sa kurbust täis
kui mets, mis mattunud vihma?
Miks rahutult mörkjyas pilv
katab päikest,
kui päeva ihkad?

Kādeļ par katru daiļuma brīdi
priekā vajag`ar asrām tilpt?
Laime, vai pārak spoži tu spīdi,
skatot bez plīvura acis var žilpt?

Kādeļ, ak, kādeļ mirklī tai saldā,
mīlas rokas kad manitur,
dvēsele aizklīst kā sapnī, kā maldā
slēgtos plakstiņos asaras bur?

Kādeļ man sirds ir nakti un dienu
savilkta stīga, kas pušu var trūkt?
Prasu un nezīnu atrast ne vienu,
no kā varetu atbilde lūgt!

Jaunā mīla

Vēl sirds man senas jūsmas pilna
kā dievnams zila vīraka,
un dvēsele svētā pielūgšanā
vēl ceļos skumst pie altāra.

Te veras logi, šalko vēji,
kā zemes smaržas sejā sit . . .
Caur vīraku plūst jauna saule,
un jūtu:
straujāk asins rit.

Es acis paceļu un skatu:
no altāra jauns raugās tēls!
Kā sapnī senu vārdu minu,
kā sapnī topu skumjš un kvēls!

Miks igal ilusal hetkel
kaob rōom pisaraisse?
On siis ōnne sāra liig ere,
et silmadel valus on loorita?

Miks, oh miks, peab see juhtuma,
mind hoidvad armsama kāed,
hing rāndab kui unenāos,
kuid palged on silmavees?

Miks on mu sūda pāeval ja ööl
nii pingul kui vārelev pillikeel?
Kūsin lähedalt, kūsin ka kaugelt,
pole siiani leidnud vastust veel!

Uus armastus

Mu sūda veel vanu tundeid tāis,
mis sūgavad kui taevasina,
pūhakojas pōlvitan altari ees,
silm mārē, on kurbus visa.

Siis vāriseb aken, vilistab tuul,
maalōhna justkui lōöks nākku...
Lābi viiruki paistab uus pāike
ja tean: vere vool minus
muutnud on kāiku.

Tōstan silmad ja vaatan: altarilt
paistab vastu uus kuju ja rōom!
Unes lausun veel tuttavat nime,
unes kaob ka kurbuse lōom!

Yrtit tummat

Yrtit tummat etelän yössä,
miksi te katsotte silmäni niin?
Riutuen kaipaa raskas rinta
hankien valkeaan kaupunkiin.

Yrtit tummat etelän yössä,
vieras on teille mun murheeni syy.
Kaukana, kaukana pohjolan mailla
kanervakankahat kyyneltyy.

Hymyi Hypnos

Hymyi Hypnos:
solisi Lethen vesi,
valkea kyyhky
istahti ikkunallesi.

Lethen laine
huhutoi sairautesi,
Lethen lintu
yöhösi onnen pesi.

Sydän hullu,
miks' yhä hiivit lymyyn,
miksi et vastaa
hyvän jumalan hymyyn?

Tumedad ürdid

Tumedad ürdid lõunamaa öös,
miks vaatate mulle silma?
Rusutult igatseb raske rind
hangedes lumist linna.

Tumedad ürdid lõunamaa öös,
mu kurbuse põhjus teil võõras.
Kaugel, kaugel Põhjala mail
on pisarais pajupõõsas.

Hypnos naeratas

Naeratas Hypnos,¹
sulises Lethe vesi,
valge tuvi
end tiivaga aknal pesi.

Lethe laine
tõve minema uhtus,
Lethe linnuga koos
õnn öös kuhtus.

Hullunud süda,
miks hiilised rambivalgusse,
miks ei vastanud sa
jumala naeratusele?

¹ Hypnos on Kreeka mütoloogias unejumal, kes elas koos kaksikvenna Thanatosega („surm“) allmaailmas.

Legendi järgi oli tema koduks koobas, kus said kokku öö ja päev, ning millest voolas välja Lethe („unustuse“) jõgi.

Vieno siipi

Mua muistatko kuin muistan ma
sua, kallis kaivattuni?
Ei, en ma kysy; haihtua
vois vieno siipi uni.

Jos kuulisin: sa murehdit,
tuot' en ma kestää voisi,
jos tietäisin: jo unohdit,
se kuolemani oisi.

Geisha

Muut' ihanaista ei taivahan alla
Kuin sinä vaan.
Muut' olevaista ei onnea luoneet
uumenet maan kuin sinut vaan!
Kaunis on kantaa hukkuvaa
Hetkeä rinnassaan.
Ei ole aamua, ei ole iltaa,
rakkaus vaan,
rakkaus vaan!

Talvikuutamolla

Niin hiljainen on katu,
on kuulas tähtiyö,
ja vanha kirkon kello
jo kahtatoista lyö.

Üks tiib

Kas mäletad mind kuis mäletan
Sind, armas igatsetu?
Ei, ma ei küsi; võib haihtuda
ühetiibne uni.

Kui kuuleksin: sa muretsed,
ei suudaks seda taluda,
kui teaksin: juba unustad,
vaid surma suudaks paluda.

Geisha

Pole taeva all kedagi
Sinust armsamat.
Õnn pole maailma
põhjatuses suutnud
luua midagi muud kui Sind!
Ilus on hoida
südames hukuvad hetke.
Pole hommikut, pole õhtut,
on vaid armastus, vaid armastus!

Kuuvalge talveöö

Nii vaikne on tänav,
on kaunis tähisöö
ja vana kerkokell
nüüd kahtteist tundi lööb.

Ja lumi peittää katot
ja härmää huokuu maa,
käy pakkaneen ja paukkuu,
kyyviirit vingahtaa.

On kummallista kaikki,
maa tyynnä hengittää,
sen unta taivas valvoo,
ja sieluun rauha jää.

Nään sadun suurta unta,
kuu hohtaa huoneeseen,
ja hilseen hilke soittaa
mun uneen hiljalleen.

Ja lumi katab katuse
ja õhkab karge maa,
on jäiselt külme ja pakane,
üks hääl vaid kriuksatab.

Kõik kummaline näib
ja tüünelt hingab maa,
ta taeva valvsa pilgu all,
jäab hingki puhkama.

Näen muinasjutu hiigelund,
kuu voogab kambrisse,
ja valge helbe helin
mind laulab unele.

Tõlkinud Martti Raide

Juugendstiil ja soololaul Läänemere idakaldalt

Juugendstiili (tuntud ka kui *art nouveau*) õitseage oli aastatel 1890–1914. See kujunes reaktsioonina akademismile ja historitsismile ning tõi ranguse ja kindlate reeglite järgimise (akadeemilise korrastatuse) asemele looduse jäljendamisest lähtuva vabama vormikujunduse, taimedele iseloomuliku nõtkuse ja ebasümmeetrilisuse. Siit tuleb ka saksakeelse stiilitähise (*Jugendstil*) tähenduslik taust – see on nooruslikkus, mis sümboliseerib looduse igavest taassündi, vabadust, värskust ja uut algust.

Kõige jõulisemalt ja suunda loovamalt avaldus *art nouveau* arhitektuuris ning tarbekunstis, kuid selle mõju on selgelt tunda ka kujutavas kunstis ja muusikas. Kui maalikunstis, graafikas ja skulptuuris tähendas see dekoratiivsust ning uusi (eksootilisi või varem tabudeks peetud) teemasid nagu erootilisus, kiusatus ja patu kujutamine, siis muusikas väljendus uus lähenemine peamiselt erinevate, esmapilgul isegi teineteist välistavate loominguliste aluslätete ja impulsside sünteesis. Nii saavad juugendstiilis kokku modernistlik helikeel ja rahvalaululik lihtsus, dissonantsiderohke harmoonia ja runoviisi lakooniline vorm, põhjamaise looduskaemuse edasiandmine läbi impressionismist tuttava valgus- ja värvikülluse prisma. Selles võib näha uuel alusel kunstitõe kujunemist ja uutmoodi väljenduslaadi enesekehtestust 20. sajandi alguses endast jõuliselt märku andnud heliloojate põlvkonnalt.

Esimeseks suunanäitajaks oli kõigile kolmele – Mart Saar, Leevi Madetoja, Jānis Mediņš – Edvard Grieg (1843–1907), kelle loomingus ilmnevad tuntavalt nii põhjamaine koloriit kui kiindumus rahvamuusikasse, kuid ka samm-sammult loobumine muusikalises romantismis harjumuspärasest. Just Grieg hoidus näiteks sentimentaalsetest pidedest, mis jäid põhjamaisele väljenduslaadile kaugeks, eelistades meloodilistele sekunditele meloodilisi tertse. Ometi ei tekita need intervallid orientaalset hõngu, sest kontekst on teine. Nii näiteks laseb rahvamuusikute praktikast

inspireeritud helilooja langeda juhtmeloodia toonikal kvinti (a–gis–e), nagu klaverikontserdi alguses või „Solveigi laulus“, millega võetakse juhthäälelt ära selle peamine funktsioon toonika-dominandi süsteemis. See sai Griegi muusikalise keele arengus oluliseks tähiseks, mis lõhkus sidemeid tavapäraste mõtteviisidega. Grieg oli lummatud ka puhta kvindi kõlast, kuna selles intervallis oli tema meelest põhjamaist kargust. Küllalt sageli kasutas ta akordide järgnevusi kromaatilisel laskuva bassi alusel. Märksa otsustavam samm oli aga impressionistliku harmoonia poole libisevate paralleelsete septimite sissetoomine. Kuid sellega ei eemalduta rahvuslikkusest – need värsked lähenemised on täielikus kooskõlas selle põhimõtetega. Griegi sisemine ja kõige väljapaistvam kiindumus oma rahvuslikesse algetesse säilis isegi tema kõige modernsemates väljendusviisides. Sarnane hoiak oli lähtekohaks ka Saare, Madetoja ja Mediņši loomingulistele püüdlustele.

Mart Saar (1882–1963)

Saare muusikaline stiil kujunes välja 19. sajandi romantilise traditsiooni pinnal, kuid noorpõlves mõjutasid teda suuresti 20. sajandi alguse uued suunad – ekspressionism ja impressionism ning Saare teostes võib leida ka atonaalseid jooni. Eelkõige tuleb Saart siiski pidada üheks rahvusliku stiili rajajaks, heliloojaks, kes mõistis eesti vanema rahvalaulu olemust, suutis avada selle omapära ja sünteesida arhailist rahvalaulu kaasaegse helikeelega.

Saare vokaalkammermuusika koht eesti muusikaloos on eriline nii mahult (u 180 laulu) kui ka sisu kaalukuselt. Siit võib leida mõjutusi Griegi, Debussy, Skrjabinini ja Rahmaninovi muusikast. Lauludes „Kadunud ingel“ ja „Ilmud kui unistus“ ilmnevad lisaks viited Wagneri muusikale. Kui esimeses neist on seoseid ooperi „Jumalate hukk“ muusikalise materjaliga, siis teise puhul võib tajuda „Tristan ja Isolde“ tonaalsuse piire kompavat harmoonilist mõtlemist. Kogu Saare laululoomingut ilmestab peen psühholoogiline süvenemine tundemaailma. Siin kohtab nii

armastuslüürikat kui filosoofilisi mõtisklusi elu kaduvuse teemadel, kaasaegne kriitika leidis neis ka „saladuslikku, müstilist ja modernset“. Muusikateadlane Karl Leichter on 1945. aastal kirjutanud: „Süvenemine Saare soololaulude poeesiasse ja muusikasse on ülimal määral meeli ja vaimu köitev. Neis ta manab esile erakordse erksuse ja haaravusega tavaliselt vaevu tajutavaid ja meid sügavasti puudutavaid inimelamuste seise keset elu ja loodust“.

Leevi Madetoja (1887–1947)

Madetoja laululoomingu (ligikaudu 65 soololaulu) väljenduslik amplituud on avar – see ulatub rahvalaululaadsest vokaalminiatuurist ulatusliku impressionistliku helikoega kontsertlauluni. Erinevalt oma kaasaegse Toivo Kuula lauludest, mis haaravad kuulajat eheda meloodilise tundeväljenduse ja lopsaka harmooniaga, kannavad Madetoja vokaalteosed tema erakliku ning ujeda loomuse pitserit. Nad on ka intellektuaalselt nõudlikumad ja seetõttu raskemini ligipääsetavad. Siin avaldub põhjamaalasele tüüpiline iseloomujoon, mida välismaalased ekslikult tõrjuvaks peavad, kuid selle vaoshoitud fassaadi ja eleeegilise põhitooni taga avaneb jõuline, hõõgav loomeimpulss.

Madetoja muusikalise keele juured on kodukandi looduses ja selle inimeste elutunnetuses. Ta on tunnistanud, et lapsena kuulnud laulud on teda mõjutanud, suures osas alateadlikult. Madetoja on loomult meditatiivne lüürik, peen ja tundlik, kelle looming on äärmiselt mitmekülgne. Tema laulustiili eeskujudeks on peetud Griegi, Wolfi ja Rahmaninovi muusikat, selles on tunda ka Sibeliuse pärandi mõju. 20. sajandi teisel kümnendil kirjutatud lauludes ilmuvad kõrvuti põhjamaise olustiku ja elutunnetuse peente ning tundlike kirjeldustega ka eksootilised teemad. Juugendile tüüpiliselt (*art nouveau* esteetikas tooniandva Aubrey Beardsley tindijoonistused võtsid eeskujuks jaapani puolõike) otsib Madetoja loomingulisi impulsse lätetest, mis jäävad väljaspoole õhtumaist kultuurikaanonit. Muusikalise ilu all mõistab Madetoja „midagi salapärast

ja piiritut, sedasama, mida me igaüks tajume õnnehetkel, kui mõtleme maailma kaose ja ääretu avaruse peale ning tajume seda oma hinge salajase osaga, mida praktiline elu pole veel suutnud täielikult ära lüüa”.

Jānis Mediņš (1890–1966)

Mediņši muusikas on esiplaanil poeetiline kujundlikkus ja väljenduse avar emotsionaalne diapsoon. Tema laululoomingu helikeel toetub romantilisele traditsioonile, selles võib tajuda püüdlust kujundada avaraid kulminatsioone ning jõuda eheda tunde väljenduse kaudu iga kuulajani. Lisaks Griegi eeskujule, mis avaldub eelkõige harmoonilises plaanis ja klaveripartii kujunduses, on neis tunda ka Rahmaninovi ja Medtneri muusikalise keele mõju.

Art nouveau esteetikaga seob Mediņši muusikat kohati äärmuslikuks kujunev sensuaalsus ja ekstaatilisus. Läbi julgete harmooniliste üleminekute, mis Wagneri mõjule viitavad, kaugeneb ta sageli põhihelistikust, otsib muusikas kõrget ja ülevat. Lähiva teemana iseloomustab Mediņši loovnatuuri soov kujutada muusikas armastust selle kõikvõimalikes avaldumisvormides, ta hõlmab nii loodust, kodumaad, romantilist kiindumust kui religioosset sügavust. Tema lauludes on alati äratuntav autori sensuaalne luulelisus kui eluhoiak, mille tundetoon kõneleb sageli melanhoolia ning igatsuse keeles.

Martti Raide

Mati Turi on hinnatud ja nõutud tenor nii Eestis kui ka välisteatrite lavadel. Tema repertuaari kuulub rikkalik valik ooperirole ja oratooriumite sooloosi, samuti on ta üles astunud kammer- ja koorilauljana Tema repertuaar hõlmab muusikat barokist eesti nüüdisheliloojate teosteni. Mati Turi on lõpetanud Heino Elleri nim Tartu Muusikakooli (1988) koorijuhtimise erialal ja Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia (1996) Ants Üleoja dirigeerimisklassis. Ta on täiendanud end laulu alal nii Ervin Kärveti kui ka 2005. aastast alates Jaakko Ryhäneni käe all Soomes. Aastatel 1992–2004 laulis Mati Turi Eesti Filharmoonia Kammerkooris, astudes üles aktiivselt ka solistina.

Mati Turi rahvusvaheline solistikarjäär ooperilauljana hoogustus 2005. aastal Juhana rolliga Joonas Kokkoneni ooperis „Viimased kiusatused“ Tampere Ooperis (Soome). Vabakutselise lauljana on ta üles astunud lisaks veel Soome Rahvusooperis, Hollandis Enschedes resideerivas Nationale Reisoperas, Chemnitzi Teateris Saksmaal, Stuttgarti Ooperis, Rahvusooperis Estonia, Teatris Vanemuine ning teinud kaasa Inglise Opera Northi, Longborough Festival Opera ning Nargen Opera lavastustes. Kammermuusikuna on Mati Turi kauaaegseks partneriks olnud pianist Martti Raide.

Mati Turi on pälvinud Eesti Kultuurkapitali aastapreemia (2002), Eesti Kultuurkapitali stipendiumi „Ela ja sära!“ (2007), Eesti Muusikanõukogu ja Eesti Kultuurkapitali preemia (2012), Eesti teatri muusikalavastuse aastaauhinna (2014) Tannhäuseri tegelaskuju kõrgetasemelise vokaalse teostuse eest Richard Wagneri ooperis „Tannhäuser“ (Rahvusooper Estonia) ja Georg Otsa nimelise auhinna (2018).

Martti Raide on nõutavamaid *lied*-pianiste Eestis, kes on pälvinud mitmetel konkurssidel parima kontsertmeistri tiitli. Ta alustas klaveriõpinguid 1972. aastal Tallinna Muusikakeskkoolis, kus tema õpetajaks oli Ell Saviauk. 1980. aastal pälvis ta Tšehhi linnas Ústí-nad-

Labem toimunud noorte pianistide konkursil esikoha. Raide on lõpetanud Tallinna Riikliku Konservatooriumi klaveri erialal (prof Bruno Lukk) ning omandanud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias (EMTA) magistrikraadi saateklassi erialal (prof Vilma Mallene). 2010. aastal kaitses ta samas doktorikraadi uurimusega esitusstiilist eesti lauluklassika interpretatsioonis. Lisaks on ta end täiendanud Berliinis Hanns Eisleri nim Kõrgemas Muusikakoolis prof Wolfram Riegeri juhendamisel ning osalenud prof Irwin Cage meistrikursusel.

Nii aktiivse kammermuusiku kui ka solistina on Raide esinenud Eestis, mitmel pool Euroopas, Ameerikas ja Kanadas. Tihe koostöö seob teda tenor Mati Turiga, kuid tema lavapartneriteks on olnud ka lauljad Helen Lokuta, Helen Lepalaan, Arete Teemets (Kerge), Kädy Plaas, Jaakko Kortekangas, Villu Valdmaa, Rene Soom jpt. Raide osalusel on esiettekanadel kõlanud üle 50 Eesti helilooja uudisteose, autoriteks Amor, Grigorjeva, Mägi, Sumera, Kangro, Kõrvits, Tally, Siimer, Remme, Lattikas, Tulev, Lill ja Uusberg. Raide salvestatud eesti muusika kõlab mitmetel CD-plaatidel, milledest kaalukamad on 2002. aastal ilmunud „20. saj Eesti vokaalmuusika“ (koos Villu Valdmaaga) ning 2017. aastal avaldatud plaat „Ussisõnad“ Mart Saare soololauludega (koos Mati Turiga).

Martti Raide on Eesti Richard Wagneri Ühingu esimees, Eesti Klaveriõpetajate Ühingu aseesimees ja Rahvusvahelise Artur Kapi Ühingu juhatuse liige. Ta on mitme konkursi (Eesti noorte pianistide konkurss „Eesti kõla“, Mart Saare nim lauljate konkurss) kunstiline juht, sage esineja erinevatel meistrikursustel ning koolitustel, paljude žüriide liige.

Martti Raide töötab alates 1993. aastast õppejõuna Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias, aastatel 1993–2022 oli ta Tallinna Muusikakeskkooli klaveriosakonna juhataja, alates 2022. aastast Tallinna Muusika- ja Balletikooli klahvpilli juhtõpetaja.

Mati Turi ja Martti Raide koostöö algas 2007. aastal ning igal hooajal on duo toonud publikuni vähemalt ühe uue laulukava. Ansambli repertuaarivalikus domineerivad kaks suunda: saksa *liedi*-klassika (Schubert, Schumann, Wolf, Strauss, Mahler, Schönberg, Webern, Korngold) ja eesti muusika (Saar, Kapp, Tubin, Oja, Mägi, Tormis, Kõrvits, Grigorjeva, Uusberg, Amor), kuid esitatud on ka põhjamaade (Sibelius, Grieg), vene (Tšaikovski, Rahmaninov, Medtner, Šostakovič, Schnittke, Silvestrov) ja prantsuse (Debussy) muusikat. Lisaks Eestile on duo esinenud USA-s, Kanadas, Venemaal ja Saksamaal.

OOTAME KUULAMA

L 6.04 kell 19.00 / EMTA suur saal / tasuta

Crossing Cultures

Yevgeniy Kostrytskyy (viul, Ukraina), Johanna Vahermägi (vioola),
Sasha Grynyuk (klaver, Ukraina/ÜK)

Kaastegevad EMTA Ukraina välisüliõpilased Mariia-Sofiia Dyka (viul),
Sofiia Yavorska (viul) ja Dmytro Cherepov (viul, klaver)

Kavas Mozart, Schubert, Sölvestrov, Skorõk, Elgar, Piazzolla

K 10.04 kell 19.00 / EMTA suur saal / pilet 15 € Piletikeskusest*

Meistrid laval

Heli Veskus (sopran), Jaanika Rand-Sirp (klaver)

Kaastegevad Maano Männi (viul), Kaija Lukas (vioola), Mart Laas (tšello)

Kavas Mahler, R. Strauss, Eespere, Oja jt

R 12.04 kell 19.00 / EMTA suur saal / tasuta

Doktorikontsert

Mantas Šernius (klaver)

Kavas Debussy, Haydn, Vītols, Vainiūnas, Medtner

L 13.04 kell 19.00 / EMTA suur saal / tasuta

EMTA keelpilliorkester

Kontsertmeister Arvo Leibur

Solistid Grete Heinsaar, Marii Piirsalu, Diana Yeromenko,

Katariina Tammemägi, Toomas Hendrik Ellervee (viul),

Teele-Liis Tiidor, Kristin Klesment, Ruta Kuļikovska, Maria Ridbeck,

Grettel Eerik (vioola), Andres Metspalu, Ekke Rainer Arndt (tšello),

Miina Roost (kontrabass)

Kavas Vivaldi, J. S. Bach, Frescobaldi

*(üli)õpilased ja pensionärid tasuta

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia

instagram.com/emta_ee

Palume lülitada mobiiltelefon hääletule režiimile.
Kontserdi salvestamine ja pildistamine ilma korraldaja loata
ei ole lubatud.

